

THE MERILEIRI

7 - 8 - 6 - 2008

A lot of people attack the sea, I make love to it.
~ Jacques Yves Cousteau ~

Teksti:

Juha Mäenpää & Ville Hautaluoma

Kuvat: Antti Jormanainen ja Kristian Koivisto

Kartta: www.hylyt.net

Saavuimme LakSun kämpälle ennen kuutta. Luonnollisesti ilmoittautuneet P1:t (Pirjo, Ville ja Juha) olivat paikalla ennen kouluttajia. Pian paikalle kurvasi kuitenkin Tomi, mukanaan Kristian ja kohta myös päätoimittaja Antti. Porukka oli koossa. Nyt alkoi pakkaaminen.

Valitsimme hyllystä puvut, jotka olivat vielä keskiviikon jälkeen epäilyttävän kosteat. Otimme mukaan sen verran tavaraa, ettei varmasti mitään jää uupumaan. Tomi tarkasti vielä jokaisen oppilaan tavarat. Tungimme tavaramme kärryn perälle ja olimme valmiina elämämme reissuun.

Saavuimme kesäloistoon puhjenneeseen Vaasaan, jossa Stella jo keinui laiturissa. Tilaa olisi runsaasti, sillä matkaan olisi lähdössä n. 20 ihmistä. Vaasan ryhmänjohtaja Ismo esitteli ryhmänsä ja laivan säännöt. Kahdesta varoituksesta joutuisi mereen, joten kiltisti ollaan ja hyvä niin. Aloimme yhdessä Vaasan ryhmän kanssa lastata tavaraa Stellan uumeniin. Kuiva lasti etuosaan, märät tavarat takaosaan. Aurinko pilkehti pilven välistä ja hikipisaroita valui koko porukan otsalta, mutta

P1 2008 -kurssilaisia M/S Stellan takakannella: Pirjo, Kristian, Ville ja Juha

kompurakaan ei tippunut, vaan kaikki sujui mallikkaasti kuin Cousteaun dokumenteissa.

S/S WESTKUSTEN

Nelisen tuntia laineilla ratsastettuamme saavuimme ensimmäiselle virkistyspaikalle. Saimme ohjeet, neuvot ja maksimikeston, joilla suoritus sujuisi mallikkaasti. Teimme paritarkistukset ja hyppäsimme mereen. Ensin rauhallisesti Stellan tieltä pois ja ankkuriköyteen kiinni. Rauhallisesti painuimme ryhmässä kohti tummaa pohjaa. Märkä kokovartalopuku painoi ihanan viileästi ihoa. Oli todella turvallista painautua pohjaan, sillä triomme johtaja Janne on kaivellut pohjamutia jo vuodesta '85. Mattolaituri, kuten Janne asian meille ilmaisi oli silti muistettava näky. Olihan se ensimmäisen merisukelluskokemuksen kohde. Hylky on aikojen saatossa

jo aika pahasti hajonnut, mutta peräsin ja höyrypannu olivat vielä tunnistettavissa. Pohjalla oli myös lastina olleen karjalastin jäännöksiä. Luu taisi olla lehmän lantion pala tms. Muutama ahven ja rautakalakin oli tullut seuraamaan meneillään olevaa näytöstä. Sukelluksen jälkeen, Stellan kannelle kivutessa, olo oli kuin pussijuoksun voittajalla. Puku lämmitti vielä hetken ja kamat painautuivat taas selkää vasten. Ensimmäinen merisukellus takana ja salamaivalot välkkyivät. Fiilis oli hieno.

Märkäpukuja pois repiessämme iloitsimme ajatuksesta, että tämä matka ja nämä sukellukset olisivat viimeiset näillä vermeillä. Kuivapukuja odotellessa ja niitä ajatellessa vaihtuivat siviilit päälle. Vatsa täyteen perunoita ja lihapullia ja pullot täyteen paineilmaa. Pian olisi toisen sukelluksen aika.

Päivän toinen sukellus merkitsi taas tuskaista taistelua, jossa vastakkain olivat kostea iho ja lievästi tuulen kuivattama märkkäri. Hikisten hetkien jälkeen olimme valmiita kokemaan uudestaan painautumiseen syvyysiin. Juha tällä kertaa Pirjon parina ja Tomin valvonnassa. Ville Kristianin parina ja Jannen opastamana. Tarkastus, loikka ja taas lilluttiin hylyn yläpuolella. Ilmat pois liivistä ja syvyysiin. Puoli tuntia myöhemmin palasimme pinnalle ja toistimme tutut kuviot. Laivaan nousu, riisuminen, värjöttely, pukeminen. Sää oli hieno. Aurinko paistoi pilvettömältä taivaalta ja tuuli oli täysin tyyntynyt. Tämä oli harvinaista herkkua Suomen merillä.

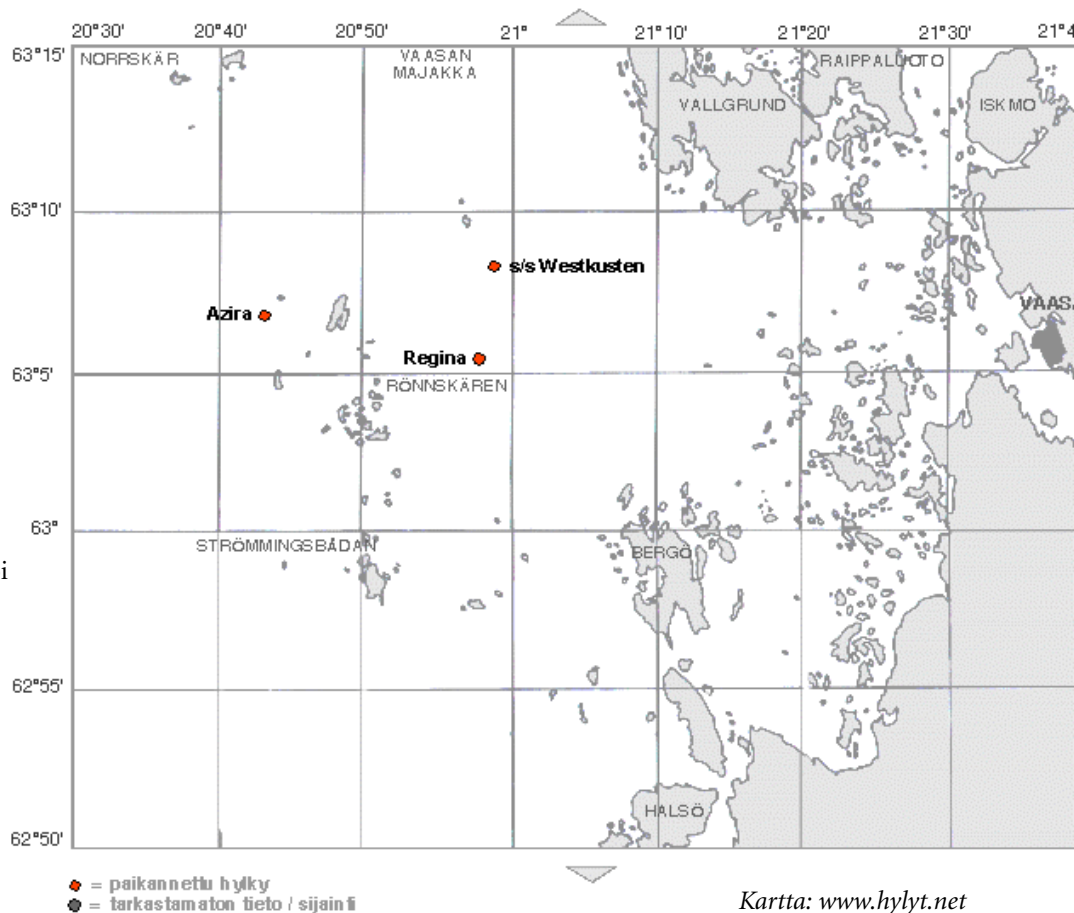
RÖNNSKÄR

Alkoi matka kohti majapaikkaa, Rönnskärin luotsiasemaa, jossa yöpymisen lisäksi olisi ohjelmassa sukeltajan kaste. Laiturilla saimme illan pukukoodin; maski, snorkkeli ja vedenkestävät vaatteet. Mitä kaste kokonaisuudessaan sisälsi, sitä emme kerro. Se tulkoon ensi vuoden P1:lle yllätyksenä. Fyysistä ja henkistä rasitusta emme voi sanoa kuvailla

Illan päätteeksi istuttiin vielä leirinuo- tiolla laivatoverien kanssa. Pikkuhiljaa ympäriltä alkoi tasaisesti kadota väkeä höyhensaarille ja mekin aloimme lopulta kömpä kohti omaa sänkyä. Kävimme kuitenkin vielä luotsiaseman parvekkeella ihailmassa maisemaa. Taas tuli lisää mitä kiikkustuolissa muistella. Antin ja Jannen huoneeseen astuminen kävi kalliiksi, mutta saadut muistot ja mustelmat korvaavat kaiken. Lopulta koitti aika mennä maata ja valmistautua huomiseen.

Yö sujui mukavasti ja aamulla kellon ollessa 8.00 kello pärähti soimaan. Iloiset (lue: väsyneet) sukeltajat kömpivät ylös, kun Tomin puuropata jo herätteli palo- hälyttimen avustuksella. Tästä opimme, että kun kokkaus lopetetaan, tulee hella siivota kunnolla. Edelliset eivät olleet tätä huomioineet.

Puurot naamaan, tavaroiden pakkaus ja huoneiden siivoaminen ja taas kannettiin tavaroita. Matkaan lähtiessä oli tietysti pakko matkia DiNaperon ja

Kartta: www.hylt.net

Winsletin legendaarista ”Mä oon maailman kunkku” -kohtausta laivan keulassa. Tosin Katea ei näkynyt missään. Kokka kohti merta, o-hiio-hei.

JOUTSEN

Reilun tunnin puksuttelun jälkeen tultiin ankkuripaikalle. Viimeisellä sukelluksella veden lämpö oli +5°C, joten kyllä siinä kylmä tuli märkäpuvulla. Yön aikana tuuli oli voimistunut, ja halukkaat kiidätettiin Joutsenen ”hyllylle” Delfinin uudella kumiveneellä. Mukavuussukeltajat tarttuivatkin tähän tarjoukseen. Tosimiehet suunnistivat pohjia pitkin kohteelle.

Virtaus ja aallot tulivat nyt uusina elementteinä mukaan. Olihan kokemus yrittää pysyä ryhmässä, aaltojen velloessa sukeltajia. Laivan kylkikin tuli tutuksi, kun aalto otti rajuun syleilynsä. Mutta mitä pienistä, nopea tarkistus, OK ja eikun pohjaan uutta oppimaan. Sukellus kesti jälleen sovitut 30 minuuttia. Noottia tuli palautteessa, ettei kumpikaan kysynyt sukelluksen aikana toiselta onko kylmä. Ei varmaan tullut kenellekään yllätyksenä, että kaikkia paleli, mutta kun tiedettiin,

että tämä sukellus voisi jäädä päivän ainoaksi, periksi ei annettu.

Taas tuttu märkäpuku-epISODE ja sitten keula käännettiin kohti Vaasaa. Hampaankoloon jäi kaivertamaan, ettei 10 m syvemmälle menty koko reissulla ja toinen päivä jäi vain yhteen sukellukseen. Sää tietty ton aiheutti. Käsittääksemme toisena päivänä oli tarkoitus mennä ko- keilemaan 15 m ja päivälle oli suunniteltu jopa kolmea sukellusta, mutta yltyvän tuulen pakottamana kapteeni päätti nostaa ankkurin ja kapteenin sanahan on merellä laki. Satamaan oli matkaa muutama tunti, joten oli aikaa rupatella niitä näitä ja syödä eväitä. Kohta kapyy- sissä sieraimia helli kahvin, sekamehun ja sämpylöiden tuoksu.

40 minuuttia ennen rantaa komennettiin ryhmät siivoamaan laivaa ja kaikki alkoivat touhuta Stellan kuntoon saami- seksi. Pian satama jo hämötti edessä. Vielä viimeinen tarkistus, että tavarat olivat mukana, lastaus laiturille, kamat kärryyn ja kotimatka oli alkanut.